

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU” - ONEȘTI

ȘOAPTA PĂDURII

Anul II, Nr. 2, Iulie 2018

ISSN 2559 - 5997
ISSN-L 2559 - 5997

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU” - ONEȘTI

ȘOAPTA PĂDURII

Anul II, Nr. 2, Iulie 2018

ADRESA REDACȚIEI:

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU”, ONEȘTI

Str. Armoniei, Nr. 4, tel/fax: 0234 311300, cod poștal 601136

E-mail: scoalageorgecalinescu@yahoo.com

REDACTORI/COORDONATORI:

- ✚ Prof. Hahuie Monalisa Georgiana
- ✚ Prof. Săbăreanu Lăcrimioara
- ✚ Prof. Săbăreanu Lucian-Alexandru

PREFAȚĂ:

- ✚ Prof. univ. dr. habil. Ștefan Marius

TEHNOREDACTARE ȘI GRAFICĂ:

- ✚ Prof. Hahuie Monalisa Georgiana
- ✚ Prof. Săbăreanu Lăcrimioara
- ✚ Prof. Săbăreanu Lucian-Alexandru

Desenul de pe copertă este realizat de **CERNEA GEORGE MARIUS**, elev în clasa a VI-a C la ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU”- ONEȘTI.

Revista proiectului cu același nume, avizat de ISJ Bacău cu Nr. 10599/16.10.2017

Responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate revine autorilor.

PREFAȚĂ

Educația ecologică în rândul tinerilor a devenit o necesitate determinată de provocările vremurilor în care trăim. Poluarea masivă a mediului înconjurător, exploatarea nerațională a resurselor naturale, lipsa de respect pentru natură reprezintă doar câteva din pericolele de care tinerii de azi trebuie să fie conștienți. Cunoașterea impactului negativ al activităților umane asupra mediului înconjurător reprezintă un element-cheie al asigurării unui viitor pentru care suntem cu toții direct responsabili. Din această perspectivă, educația ecologică poate fi privită ca parte integrantă a soluției necesare pentru rezolvarea problemelor de mediu, având ca finalitate îmbunătățirea calității vieții pe Pământ. Dobândirea de cunoștințe fundamentale și formarea de competențe specifice privind protecția mediului înconjurător reprezintă priorități în educația elevilor, în scopul dezvoltării unui comportament responsabil față de natură.

În acest context se înscriu și eforturile colectivului de redacție al revistei *ȘOAPTA PĂDURII*, format din cadre didactice de la Școala Gimnazială „George Călinescu”- Onești. Aflată la primul său număr, revista conține o culegere de texte literare atent selecționate și coordonate, care îmbină într-o manieră armonioasă sensibilitatea artistică a elevilor de gimnaziu cu educația ecologică. Micii autori aduc în prim-plan *pădurea fermecată, pădurea divină, pădurea prietenă* – deopotrivă subiect și semnal de alarmă cu privire la problemele mediului înconjurător. Revista se impune, astfel, ca o formă de exprimare a tinerilor prin care *strigătul pădurii* devine *strigătul de ajutor* al unei generații conștiente de necesitatea protejării și salvării naturii ca o condiție esențială pentru asigurarea unui viitor pentru noi toți.

Salut efortul profesorilor Hahuie Monalisa Georgiana, Săbăreanu Lăcrimioara și Săbăreanu Lucian-Alexandru (membri ai colectivului de redacție) și îi felicit pentru inițiativa lor, dorindu-le din suflet o continuare încununată cu succes a demersului domniilor lor.

Prof. univ. dr. habil. Marius Ștefan
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

CUPRINS

1. <i>Șoapta pădurii</i> – Turcu Delia	pag 5
2. <i>Comoara pădurii</i> – Văsăiu Elena	pag 6
3. <i>Bidy Blop – Monstrul ecologiei și al pădurii</i> – Oancea Bianca	pag 8
4. <i>Cântecul pădurii</i> – Avădanei Denisa	pag 9
5. <i>Confesiunea lupului și a bradului</i> – Bogdan Denisa Maria	pag 10
6. <i>Suspînul molidului</i> – Bocăneț Amalia Elena	pag 12
7. <i>Dacă aș fi ...</i> – Moisă Denisa Ioana	pag 13
8. <i>Cele patru păduri mistice</i> – Turcea Nayara Paula	pag 14
9. <i>ECO-ul pădurii</i> - Păduraru Ștefania	pag 17
10. <i>Freamătul pădurii</i> - Munteanu Daria	pag 18
11. <i>Iubiți natura!</i> - Leca Mihai-Alexandru	pag 19
12. <i>Fetița cu părul verde</i> - Andreea Goldan	pag 20
13. <i>Eco-ul pădurii</i> – Stroi Sergiu	pag 21
14. <i>Monștrii distrugători</i> – Matei Daria Ioana	pag 22
15. <i>Dacă aș fi ...</i> – Botezatu Lucas-Andrei	pag 23
16. <i>Freamătul pădurii</i> – Manolache Maria Daria	pag 24
17. <i>Strigăte de ajutor</i> - Panchea Bianca-Mihaela	pag 25
18. <i>Frumusețea pădurii</i> - Rizac Denise	pag 26
19. <i>Un om schimbă lumea</i> - Pislă Georgiana	pag 27
20. <i>Pădurea, frumosul sufletului</i> – Nițe Catherine	pag 28
21. <i>Lacrimile verzi ale pădurii</i> – Eco-ul pădurii - Hîrjanu Andreea-Vanesa	pag 29

ARTICOLE

ȘOAPTA PĂDURII

Turcu Delia, clasa a VII-a

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” - Buhuși, județul Bacău

Prof. Găină Lăcrămioara

Cred că fiecare om ar trebui să găsească un loc sub soare unde să se refugieze ori de câte ori are nevoie să se regăsească pe sine: un loc departe de zgomote, de aglomerație și de energia negativă, un loc departe de răutăți, de urât și de ispite. Are nevoie de un loc în care să poată fi aproape de Dumnezeu, căruia să-I lase grijile în seamă, un loc în care să se simtă aproape de oamenii dragi care au plecat din lumea asta.

Orice om ar trebui să fie într-un loc unde să-și ceară iertare, dar să și ierte, unde să-și regăsească pacea sufletească, echilibrul, încrederea în sine și în alții, forța aceea interioară. Îl inspiră un loc frumos, care să amintească de frumusețea și valoarea vieții.

Pentru mine, ceea ce dă sens existenței este Natura. Atunci când nimeni nu mă poate înțelege, mă retrag în pădure, pe o bucățică din acest imens Pământ. Nu știu de ce am ales acel loc sau dacă nu cumva el m-a ales pe mine... Dar cu siguranță că mă voi duce foarte des acolo, voi sta întinsă pe iarbă, contemplând cerul și vorbind cu mine. Și probabil că numai eu voi ști că, de fapt, nu vorbesc singură.

Pentru prima oară mi s-a părut banală: ca toate celelalte păduri, avea copaci, frunze, crengi... Însă revizitând acea parte ferită de oameni, am simțit un fior, ceva care m-a făcut să conștientizez că acolo era locul meu de liniște – Pădurea Bogăției. Probabil că nu voi uita niciodată peisajele care mi-au tăiat răsuflarea și nici emoțiile pe care le-am simțit atunci când am explorat acele ținuturi pentru întâia oară... În weekenduri rămâneam la o cabană apropiată și bântuiam toate împrejurimile, ajungând să cunosc fiecare deal și fiecare locșor ascuns.

Am văzut munții în toate stările lor: iubiți de razele soarelui, acoperiți de zăpezi și ascunși după nori pufoși. Iar cerul avea cele mai frumoase stele. Aveam impresia că, dacă aș fi întins mâna după ele, aș fi putut să le culeg. Mi-am lăsat acolo mii de vise. Simțeam cum pădurea mă înțelegea. Ceva mă lega de acel drum și de acele locuri... Iar într-o zi, am urcat un deal de unde credeam că

voi vedea mai bine toate împrejurimile și mi-am găsit locul preferat de pe Pământ. Eram sus, cu munții lângă mine, și acoperită de un cer frumos. Iarba și florile erau neatinsse... M-am întins pe iarbă și, pentru prima oară, am simțit că pădurea, ca toată natura, prinde trăsături de om.

Pentru o secundă am auzit o șoaptă! M-am ridicat curioasă de pe iarbă și m-am apropiat ușor de ascunzișul de care doar eu știam. M-am pitit după un copac, făcându-mă nevăzută. S-a auzit din nou. De data asta mă chema spre ea. Cea care și-a ridicat capul din pământ a fost o viorea care abia mai răsufla după ce a căzut neputincioasă sub piciorul unui om. Am înțeles din privirea ei că trebuia să o salvez, ca și pe celelalte surate ale ei, care priveau speriate spre mine.

Șoapta aceea mi-a pătruns în minte și a pus stăpânire pe sufletul meu îndrăgostit de natură. Mi-am propus să rămân acolo, să o apăr, să lupt pentru un mediu imaculat, care avea grijă nu numai de sănătatea mea, dar mai ales de sufletul meu tânjind după soare, după munți, după frunze, după viorele...

Dar nu puteam singură, așa că m-am întors printre ai mei și am inițiat campanii de salvare a naturii, de păstrare a unui mediu curat, a unei minți inovatoare și a unui suflet receptiv la frumos. Deși uneori simt că puterile mă lasă, că lupt pentru o cauză căreia ceilalți nu-i acordă importanța cuvenită, natura mă alimentează cu forță și multă dragoste. Nu voi renunța niciodată, nu-mi voi lăsa inima să sufere.

Împreună ne putem salva pe noi, dar și pe semenii noștri!

COMOARA PĂDURII

Văsăiu Elena, clasa a VI-a A

Școala Gimnazială „George Călinescu”- Onești, județul Bacău

Prof. Ivan Valentina

Primăvara este cel mai frumos anotimp, mai ales în pădure. Toată natura învie, iar pădurea devine cel mai minunat loc de pe pământ.

Dis-de-diminează, în pădure săgețile aurii ale soarelui cald străpung crengile copacilor și încălzesc pământul palid. Glasurile subțiri ale păsărelelor firave se îmbină perfect cu susurul apei limpezi și formează un cântec minunat. Iarba crudă de un verde intens dansează lin în bătaia domoală a primului vânt de primăvară. Ghiocii plăpânzi își scot gingașul căpșor în lumina soarelui, înmulțindu-se ușor lângă florile multicolore și parfumate. Copacii, fericiți că s-a dus zăpada albă, și-au umplut crengile cu flori roz și dese, zumzetul albinelor se aude plăcut prin codrul tainic. Fluturașii colorați zboară, furnicile muncesc din greu, iar găzele plutesc prin aerul cald, formând un

peisaj de vis in pădurea luminată.

Depart de codrul înverzit, în orașul aglomerat și agitat, eu tocmai primisem vestea de la mama că astăzi este ziua mătușii și că vom merge în pădure la un grătar. Pe loc, am sărit de bucurie, fiindcă iubesc pădurea și de-abia așteptam să stau câteva ore acolo.

Petrecerea este genială, cu toată familia strânsă laolaltă, dar se apropie de sfârșit și ar trebui să începem să strângem gunoaiele făcute și să stingem focul. M-am dus cu mama să o ajut să care păturile și scaunele la mașină, dar deodată un zgomot puternic și adânc mă face să mă cutremur. Mă duc să văd ce este și îl zăresc pe tata cu nașul meu și un prieten tăind cu toporul câțiva copaci. Copacii aceia cu flori de-abia înflorite acum sunt prăbușiți la pământ peste verdeață. Alerg spre ei, strig să se oprească, pentru că nu e bine ceea ce fac... dar în zadar. Nici nu mă băgau în seamă. Întristată că nu am reușit, merg înapoi la mama care deja a strâns toate lucrurile noastre și ale celorlalți, dar observ că gunoaiele, ambalajele și pungile le-a lăsat pe jos pe toată suprafața luminișului, iar vântul le-a împrăștiat peste tot. O întreb și pe ea de ce nu le-a adunat, dar îmi răspunde:

– Ei, lasă-le! Nu se întâmplă nimic de la câteva ambalaje! Tu vezi-ți de ale tale!

Un miros de fum mă cheamă să văd ce se întâmplă. Nu îmi venea să cred, era focul unde a fost făcut grătarul și nu era stins. L-au lăsat să ardă fără să le pese puțin. Acum mă enervasem rău de tot. Pădurea ce era odată un rai de frumusețe, acum s-a transformat într-un loc murdar și poluat chiar de familia mea! Nimeni nu înțelegea că trebuia să lăsăm pădurea cum am găsit-o. Voiam să acționez, dar nu știam cum, fiindcă nimeni nu mă asculta.

M-am retras în pădure și m-am așezat jos, sprijinită de un copac. O lumină puternică și mică sclipea lângă mine, iar din ea apăruse o fată într-o rochie elegantă cu flori. Ceva mă făcea să nu mă sperii și chiar să știu cine e.

– Eu sunt apărătoarea acestei păduri și mă arăt acum ție, fiindcă am observat că tu ești singura care iubește această pădure. Familia ta însă nu, ba chiar îmi face rău, zise ea.

– Știu asta, dar habar nu am cum să-i opresc. Poți să mă ajuți?

– Desigur! Dacă familia ta ar vedea frumusețea pădurii, garantat s-ar îndrăgosti de ea și nu i-ar mai face rău.

După ce îmi spuse asta, dispăru. Conversația cu „mama” acestei păduri îmi dădu o idee. Îi chem pe toți să ne plimbăm prin pădure. După acel frumos traseu toți și-au dat seama de ce au făcut, că adevărata comoară a pădurii este frumusețea ei și că nu trebuie să o strice. Cu toți am început să facem curat, iar locul acum era ca înainte. Am plecat la casele noastre, iar înapoi am lăsat pădurea curată și liniștită.

Haideți să cunoaștem frumusețea pădurii, fără să o poluăm!

BIDY BLOP – MONSTRUL ECOLOGIEI ȘI AL POLUĂRII

Oancea Bianca, clasa a V-a

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” – Buhuși, județul Bacău

Prof. Găină Lăcrămioara

Următoarele inscripții sunt pagini din jurnalul unei ghinde care a aflat pe pielea ei cât de important este să ne ferim de poluare. Aceste întâmplări s-au petrecut acum mult timp, dar foarte recent au fost descoperite următoarele pagini.

19 iulie/1993

Astăzi a fost una din rarele zile în care îmi petrec toată după-amiază cu mama. Cum îi place ei să spună, „Ziua mama și Paul”, căci așa sunt eu: Paul! Mi-am amintit cum mama îmi zicea mereu să am grijă de natură, căci va veni Bidy Blop și va ataca pădurea ghindelor. Bidy Blop este un monstru care se hrănește cu gunoaiele aruncate de noi, ghindele. Cu cât sunt mai multe gunoaie, cu atât crește mai mare această fiară îngrozitoare. Nu am crezut și nici nu voi crede niciodată această poveste stupidă. Așa-zisul Bidy Blop este o imaginație a adulților pentru a-i face pe copii să aibă grijă de mediul înconjurător! Astăzi mi-am adus aminte de toate farsele și poznele făcute pe tot parcursul vieții. Nu am mai avut nicio zi așa cu mama! Singurul lucru pe care nu îl pot suporta este că mama tot insistă și spune că nu e nicio invenție și că tot ce spune e adevărat! Încă mă tratează ca pe un copil, dar nu mă poate păcăli pe mine!

20 iulie/1993

La școală, fiind ultima zi, ne-am amintit de toate clipele frumoase petrecute aici și am povestit o groază! Eu, bineînțeles, am povestit despre Bidy Blop și atunci profesorul ne-a spus:

– Eu, deoarece am poluat mediul, am dat ochii cu Bidy Blop! Dar de fapt nu era așa de îngrozitor cum credeam eu!

Profesorul povestea că Bidy Blop are o parte bună în care ne ajută la protejarea naturii, dar doar dacă noi nu poluăm natura și avem grijă de ea! Și după cum v-ați dat seama, are și o parte rea în care procedează foarte urât și aruncă în tot orașul gunoaie cu miile!

– Eu am întâlnit această creatură când era pe poziția bună, dar nu mi-a păsat și am aruncat o hârtie pe jos. Peste 5 secunde mi-a părut foarte rău că am făcut acest gest deoarece monstrul s-a înfuriat foarte tare! S-a făcut tot roșu și a început să arunce peste tot cu doze de suc, hârtii etc. Nu am știut cum să evaderez din această problemă, așa că am apelat la adulți, care au intervenit și au rezolvat problema.

Pe toți ne-a bușit râsul după ce profesorul a terminat de vorbit... ei bine, toți mai puțin eu,

Țină și Rick. Pe noi ne-a făcut curioși această poveste și am vrut să vedem ce se întâmplă dacă și noi poluăm mediul. Am aruncat foi de hârtie pe jos și am așteptat în jur de 5 minute, dar nimic. Când să plecăm, în spatele nostru apare un monstru înfiorător care speria pe toți din jur!

Noi nu am știut ce să facem, toți erau acasă [chiar și profesorii], iar casele noastre erau tare departe. Nu aveam ce să facem, așa că ne-am apucat de curățat în urma acestui uriaș înfricoșător.

23 iulie/1993

Trei zile și trei nopți am curățat încontinuu și nu mai puteam de oboseală, dar recunosc că meritam. După acest gest, eu, Țină și Rick am fost răsplătiți cu medaliile ecologiei și ale antipoluării, iar în tot orașul nu a mai fost urmă de niciun Bidy Blop! Ne simțeam foarte bine, dar ce e cel mai important este că am învățat să nu mai poluăm mediul, să protejăm natura și să avem încredere totală în părinți, profesori și toți adulții în general!

LECȚIE ÎNVĂȚATĂ!

~Sfârșit!~

CÂNTECUL PĂDURII

Avădanei Denisa, clasa a VII-a

Școala Gimnazială Nr. 1 Vârfu Câmpului, județul Botoșani

Prof. Sofronie Iuliana

A venit primăvara.

Insectele se trezesc la viață după un somn adânc de pe tot parcursul iernii. Floricelele răzbat prin frunzele uscate pentru a ieși la lumina învioratorului soare, cu razele - săgeți de foc. Copacii își scot la iveală frunzele verzi pentru a înfrumuseța pădurea. Păsărelele zboară de colo, acolo, bucuroase de venirea primăverii.

Zi după zi, pădurea a așteptat cu nerăbdătoare venirea primăverii. A sperat, cu fiecare crenguță și rădăcină, că prinde o primăvară înviorătoare. Pădurea și-a pus straie verzi și a pornit o sărbătoare cât un anotimp de lungă. A ținut să anunțe în cele patru zări că este bine și că a trecut iarna. În semn de mulțumire pentru mândrul soare, care i-a mângâiat călduros crengile în vremurile grele, pădurea a înflorit. Iar florile au răspândit în jur miresme bogate. Noapte de noapte, sub adierea vântului lin de primăvară, pădurea salută prietenește luna, amica sa de-o viață.

Mireasma pădurii îmi încântă simțurile. Mă încercă un sentiment care mă copleșește. Atât de tăcută și liniștită, așa cum este din totdeauna, dar atât de prezentă în viața noastră a oamenilor! Fragilă, dar rezistentă în același timp, un fort de apărare. Știe doar să viețuiască. Indiferent de cât

rău îi facem, tăiem copacii, rupem crengile și frunzele, ea se încăpățânează să reziste. Dar nu e orice fel de rezistență, ci o rezistență demnă și falnică, precum arborii seculari care cresc în ea.

Deși nu pare, pădurea este asemenea nouă, oamenilor. Dacă petreci mult timp cu ea, îi poți auzi glasul și îi poți înțelege foșnetul neîntrerupt. Dimineața, lacrimi de rouă se scurg de pe frunzele verzui, lacrimi care o înviorează și o hrănesc deopotrivă. Seara, liniștită, pădurea își întinde obosită crengile și îmbrățișează cu căldură amurgul rece al nopții. Adoarme liniștită, cu gândul la o lume mai bună, o lume în care oamenii îi recunosc meritele și, mai mult decât atât, o respectă.

CONFESIUNEA LUPULUI ȘI A BRADULUI

Bogdan Denisa Maria, clasa a VII-a
Școala Gimnazială Rîu Sadului, Județul Sibiu
Prof. Răduțiu Ramona

Pădurea este un ecosistem natural, cu multe viețuitoare, iar dacă stăm liniștiți, parcă le și auzim, auzim brazilii, auzim lupii.

– Eu, bradul argintiu sau bradul alb, sunt un brad originar din Europa, al cărui areal este limitat de Munții Pirinei, la nord de Normandia, la est de Munții Alpi și Munții Carpați, până în sudul Italiei și nordul Serbiei, unde m-am integrat alături de bradul bulgar. Sunt un conifer masiv, verde tot timpul, cresc până la 40–50 m (rar 60 m) înălțime, cu diametrul trunchiului de până la 1,5 m. Am avut un văr – cel mai mare copac măsurat, având 68 m înălțime și o grosime a trunchiului de 3,8 m. Mă întâlnești la altitudini între 300–1700 m (în general peste 500 m), pe munți unde precipitațiile depășesc 1000 mm. Frunzele mele sunt de formă aciculară aplatizată, având 1,8–3 cm lungime și 2 mm lățime cu 0,5 mm grosime, de un verde închis deasupra și cu două benzi lungi albe de stomate dedesubt. Vârful frunzei este de obicei puțin crenelat. Conurile au o lungime între 9–17 cm și 3-4 lățime, cu aproximativ 150-200 de solzi, fiecare solz având bractee și 2 semințe înaripate, se dezintegrează când mă maturizez pentru a elibera semințele. Sunt înrudit de aproape cu bradul bulgar (*Abies borisiiregis*), care crește în sudul Peninsulei Balcanice și cu bradul sicilian (*Abies nebrodensis*), fiind diferit de aceștia și de alți brazi euro-mediteraneeni prin frunzișul răsfirat, cu frunzele împrăștiate în toate direcțiile. Tu cine ești?

– Eu sunt lupul, științific mă numesc *Canis lupus* și sunt inclus din punct de vedere sistematic în familia *Canidae* (Canide), alături de câine, vulpe, șacal și enot. Eu sunt răspândit în: Canada, Alaska, Europa de Est, Peninsula Scandinavă, Rusia, Orientul Apropiat, Asia Centrală și Siberia, dar densitatea mea este în general redusă pe aceste arii. În munții din Transilvania mai

trăiesc lupi, frați de ai mei, în număr mare, fapt ce a dat naștere numeroaselor legende despre oamenii-lupi. La români există o veche tradiție în ceea ce mă privește, sunt privit cu teamă și admirație. În unele zone, ca de pildă în Ținutul Momârlanilor, se păstrează încă tradițiile dacice ale legăturii cu mine. Cei care se îngrijesc de mine sunt sub protecția Sfântului Andrei și, chiar dacă la bătrânețe trupul lor este plin de cicatrici de la mușcăturile prea tari ale unor cățelandri sau lupi, nu se cunoaște niciun caz în care să fi fost sfâșiați ori mâncați de aceste animale. Acești oameni au fost surse ale legendelor despre omul-lup sau licanthropi. Știi ce am auzit zilele trecute de la niște oameni, un termen nou pentru mine, *poluarea*, ai auzit de ea?

– Da, pot să o definesc astfel: poluarea reprezintă contaminarea mediului înconjurător cu materiale toxice, nefolositoare care afectează sănătatea umană, calitatea vieții sau funcționarea naturală a ecosistemelor. Noi, brazilii și lupii, suntem în mare pericol de dispariție, deoarece oamenii aruncă tot mai multe deșeuri, până și în pădure.

– Ce faci, lupule? Ești atent la mine?

– Da, mă gândeam la poluare, deșeurile pot fi și sticlele? Pentru ca în urmă cu câteva zile alergam cu prietenii mei pe marginea pădurii și am călcat în niște cioburi de sticlă și unul mi-a intrat în la buț.

– Din această cauză mergi șchiopătând?

– Da, dar dacă mă uit mai atent la tine, și tu ai o mică rană. Ce ai pățit? Că doar tu nu mergi ca mine prin pădure, tu stai fixat cu ajutorul rădăcinilor lemnoase din sol.

– Păi... tot zilele trecute au venit în pădure un tată cu copilul său. Bărbatul căuta lemne pentru foc și i-a dat copilului să țină toporul pentru a lua niște crengi uscate. Atunci copilul a început să îmi taie coaja și mi-a lăsat un mare semn.

– Săracul de tine! Pe mine era să mă prindă niște vânători ieri. Eram cu soția și căutam hrana pentru puii noștri, când deodată am auzit niște câini de vânătoare și sunet de armă. Am fugit până la bârlog. Era foarte aproape să ne prindă, dar am scăpat.

– E foarte urât din partea oamenilor să ne calce teritoriul și să ne rănească. Deseori, în timp ce bate vântul, foarte multe pungi se prind în ramurile mele, dar nu numai ramuri, ci și sticle, cutii...

– Da, foarte urât din partea lor. Un frate de al meu era să moară din cauza unei pungi și...

– Ce se aude, întrebă bradul?

– Sunt împușcături de armă și câinii care latră, te las, mă duc să mă ascund, să nu fiu împușcat, destul că am ciobul de sticlă în picior.

SUSPINUL MOLIDULUI

Bocăneț Amalia-Elena,clasa: a VII-a D

Școala Gimnazială „George Călinescu” - Onești, județul: Bacău

Prof. Săbăreanu Lăcrimioara

Într-o seară, când dormeam, părerea mea despre lume s-a schimbat radical. Ca de obicei, am avut un vis ciudat. Mergeam prin pădure și, la un moment dat, mi-am auzit numele strigat de o voce groasă. Știam ca nu e tata. El mă aștepta undeva, spre ieșire, iar eu eram în inima pădurii. Odată ce înaintam, vocea devenea din ce în ce mai puternică și mai aproape. Apoi mi-am dat seama că ascultam glasul unui copac. Dar nu orice fel de copac. Un molid foarte bătrân, ale cărui crengi „plângeau”. Când m-a observat, și-a ridicat privirea, dar nu mai spunea nimic. L-am întrebat ce s-a întâmplat, el mărturisindu-mi printre suspine că mama lui era pe moarte.

Apoi m-am trezit. Toată dimineața am stat pe gânduri: cine era mama lui? De ce mă striga tocmai pe mine? Nu mai puteam aștepta. L-am rugat pe tata sa mă ducă la pădure, să descopăr singură problema și să salvez mama molidului (care ar fi fost ea).

Ajunsă acolo, în timp ce înaintam, mă apucă melancolia și eram pătrunsă de o părere de rău. Mai mult de jumătate din copaci nu mai erau. Au rămas doar câteva cioate și pe jos erau frunze uscate. În locul din visul meu am observat molidul cel bătrân și crengile lui plecate în jos. Evident că nu vorbea. Când mă uitam mai atentă la el și în jurul lui, mi-am dat seama că mama lui era chiar pădurea. Cum de nu-mi dădusem seama? Frații lui sunt ceilalți copaci, mulți dintre ei nu mai existau. Trebuia să ajut această familie minunată. Mai ales ca mi-au cerut așa drăguț ajutorul.

Am venit acasă, mi-am luat tot ce am economisit și m-am dus să cumpăr niște copăcei, pentru a-i putea planta în locul celor tăiați.

Zis și făcut! Am cărat apa, i-am udat pe toți, iar în jurul celor care au „supraviețuit” am făcut, cu ajutorul tatălui meu, un gard de protecție.

Când veneam acasă de la școală, după ceva timp de la această întâmplare, am descoperit într-un ziar din poștă că pădurea respectivă devenise protejată de lege, ceea ce însemna că nu mai avea nimeni voie să taie copacii sau să se mai atingă vreun pic de ei. Eram atât de fericită, încât am spus tuturor cunoscuților că cea care isprăvisese fapta eram chiar eu. Pentru prima dată în viață mea am simțit că am realizat ceva foarte important. Totuși, mi-am dat seama cât de rea poate fi omenirea, fiind în stare să destrame una dintre cele mai frumoase familii pe care le-am văzut vreodată, doar pentru lemne sau pentru a crea hârtie. Vreau ca acest lucru să nu se mai întâmple nicăieri, nu doar în pădurea pe care am scăpat-o de orice primejdie.

Așa ca vreau să vă rog pe cei care citiți să protejați mediul înconjurător pentru că ne dă viață

și ne oferă aerul de care avem nevoie pentru a supraviețui. Aurul verde e foarte important pentru mine și sunt convinsă că este și pentru voi.

Într-o seară, cu 4 ani mai târziu, când m-am pus să dorm, mi-a apărut în vis molidul. Era diferit. Parcă revenise la viață. Avea acele mai verzi, crengile erau la înălțimea normală și, de această dată, râdea. Iar eram în pădurea respectivă și urmăream râsul acela înduioșător. Când m-a văzut, și-a ridicat crengile, semn că voia să mă îmbrățișeze. Mi-a mulțumit foarte mult și mi-a arătat frații pe care i-am adus eu lângă el și care crescuseră foarte mari și frumoși. Ei strigau continuu numele meu și își ridicau crengile în sus. Eram atât de fericită, încât nu pot descrie. Molidul mi-a spus ca mama lui e foarte sănătoasă și foarte recunoscătoare că am ajutat-o cu atât de multe lucruri.

Am procedat la fel și am mers să văd dacă este ca în visul meu. Așa era. Copacii pe care i-am plantat eu își scuturau frunzele veseli. Și ele erau vesele. Se mișcau în bătaia vântului, într-un fel de dans. M-am dus la un molid care semăna destul de mult cu cel din visul meu și l-am îmbrățișat. Și el își mișcă puțin crengile.

Sunt foarte mândră de ceea ce am creat. Mie pădurea îmi transmite multe lucruri și mă face să mă simt veselă, calmă, doritoare de a ajuta și multe altele. Însă nu-mi plăcea când îmi transmitea tristețe. Încerc să evit acest lucru și v-aș ruga și pe voi să prețuiți natura așa cum o fac eu și sper că visul v-a demonstrat cât de mult e afectată de oameni.

DACĂ AȘ FI ...

Moisă Denisa Ioana, clasa a III-a B

Școala Gimnazială „George Călinescu” – Onești, județul Bacău

Înv. Pop Elena

Cred că firul de iarbă nu este mai neînsemnat

Decât călătoria de o zi a stelelor.

Furnica e la fel de perfectă

Ca un fir de nisip sau un ou de ciocănitoare,

Iar brotăcelul e o capodoperă comparabilă

Cu oricare alta din cele mai mari.

Dacă aș fi o căprioară, mi-aș dori să viețuiesc într-o pădure curată, la marginea căreia să fie un râu limpede și rece, din care să pot bea apă fără teamă, oricând am nevoie. Acolo aș vrea să fie o pajiște cu multă iarbă și flori de toate culorile.

Mi-ar plăcea ca toate animalele pădurii să se împrietenească cu mine. Pe regina albinelor aș

ruga-o să-mi dea un pic de miere în schimbul unui sac cu flori rare, culese de mine de pe vârful cele mai abrupte ale munților.

Nu mi-aș dori ca puiul meu să se nască într-un an secetos, deoarece nu aș avea cu ce să-l hrănesc. Dacă, în căutările mele pentru un loc cu iarbă fragedă, puiul meu s-ar rătăci sau dacă lupul m-ar mânca, aș vrea ca el să fie găsit de un om blând, cu mai mulți copii.

Dacă voi ajunge să trăiesc până la toamnă, mi-aș dori să văd cum își adună provizii pentru iarnă celelalte animale. În timp ce privesc hărnicia lor, mi-ar plăcea să vină un copil și să mă ia la el acasă pentru tot anotimpul rece. Aș sta cuminte lângă sobă, m-aș juca cu el când nu ar avea de învățat, aș zburda sprinten prin curte. După ce trece iarna, aș vrea să-mi dea drumul în pădure.

Chiar dacă viața de căprioară este frumoasă, eu vreau să rămân ceea ce sunt acum: un copil iubit și respectat.

CELE PATRU PĂDURI MISTICE

Turcea Nayra Paula, clasa a V-a
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” – Buhuși, județul Bacău
Prof. Găină Lăcrămioara

Era odată ca niciodată, că dacă n-ar fi fost, nu s-ar mai povesti. A fost odată o fată, pe nume Merișoara. O chema așa, deoarece avea puterea de a transforma merele obișnuite în unele de aur masiv. Pe acele timpuri existau „Cele Patru Păduri Mistice”. Merișoara locuia în Pădurea Drăguță. Aceasta era mereu plină de veselie, copii și culoare. Cea de-a doua pădure era Pădurea Mamă. Aceasta era cea mai grijulie dintre toate și le acorda mare atenție locuitorilor săi. Apoi urmează Pădurea Bogată, care avea cele mai mari recolte din tot ținutul. Și acum urmează cea mai rea dintre toate... Pădurea Invidioasă. Aceasta îi ademenea pe locuitorii din celelalte păduri pe teritoriul ei, șoptindu-le că le va da bogății, viață nemuritoare și tot felul de lucruri pe care și le doresc cel mai mult, dar acestea erau doar minciuni gogonate. Odată intrați pe teritoriul ei, aveau să trăiască pe veci acolo în tristețe și întuneric. Pădurea era mereu plină de gunoaie și uscată, că numai pădure nu era, la fel ca în zilele noastre. Era... poluată, puțin spus. Această tehnică mârșavă se numea „Șoapta pădurii”. Am să vă povestesc în continuare cum aceasta a fost salvată, iar asta am putea face și noi în zilele noastre. Să facem din planeta asta una mai bună! Dar acum să ne continuăm povestea...

Pădurea Invidioasă voia să o aibă pe Merișoara, pentru ca aceasta să o împodobească și să o facă pe ea cea mai frumoasă dintre păduri, nu pe Pădurea Drăguță. A încercat de mai multe ori aceasta să o ademenească, dar degeaba. Merișoara moștenise înțelepciunea mamei ei și știa că

Pădurea Invidioasă o ducea cu vorba. Dar după mai mult timp, Merișoara se îndrăgosti de un băiat pe nume Nucșor. Acesta putea să transforme nucii în aur. Se iubeau unul pe celălalt ca pe ochii din cap. Când află Pădurea Invidioasă că erau doi copii care puteau să o facă cea mai frumoasă pădure, nu mai așteptă și îi răpi pe ambii. Când află Pădurea Drăguță că „ghioceii” ei au fost furați, a început să se ofilească, la fel și regatul ei. Între timp, la Pădurea Invidioasă, cei doi tineri au fost puși să o împodobească pe acestea cu cei mai frumoși pomi. Dar cu cât erau mai osândiți, cu atât aura lor de viață scădea.

Dar în Pădurea Mamă exista o speranță. O fată, pe nume Neînfricata, voia să se avânte în misiunea de a-i salva pe cei doi. Această fată nu era una ca toate celelalte. Nu avea puterea de a preschimba copacii în aur, dar avea un curaj nebun, că și balaurii se temeau de ea. Aceasta putea alerga mai repede decât o antilopă și posedea o inteligență de o ascultau dascălii pe ea. Neînfricata avea un cal cum nu mai e unul pe lumea asta. Calul avea aripi mari de pasăre, colorate în toate culorile curcubeului, în loc de bot, avea un cioc lung și ascuțit ca o lamă cu două tăișuri, iar în loc de blană, avea pene negre-albastrii. Neînfricata încălecă pe cal și zbură peste șapte țări și peste șapte mări, până ajunse la marginea Pădurii Invidioase.

Să nu cumva să credeți că este ușor să mergeți pe teritoriul acesteia! Sunt multe încercări prin care va trebui să treacă Neînfricata și pe care am să vi le spun. Ajunsă cu picioarele pe pământ, nu mai așteptă. Legă calul de un copac și o luă la picior. Nu trecu mult și dădu nas în nas cu o provocare. În fața ei se afla un balaur mare cât douăzeci și cinci de case așezate una peste alta. Acesta avea douăsprezece capete și scotea flăcări pe nas. Neînfricata scoase un strigăt de luptă de i se zbârliră solzii balaurului și atacă cu mâinile goale, strangulându-l. După ce îl omorî pe balaur, mai merse ea ce merse, până ce dădu de o altă ființă și mai ciudată. Era ca un om, doar ca avea cap de șacal. Acesta spuse:

– Ești o nesăbuită de te avânți prin locuri de astea, fetițo! Dar nu mai poți da înapoi. Fie treci proba, fie mori mâncată de către mine! Dacă mă vei întrece la alergat, te voi lăsa să mergi mai departe, dacă nu...

– Voi muri! zise răspicat Neînfricata.

Proba începu. Traseul era lung, de mii de kilometri. Dar ei îl făceau în mai puțin de un minut. Neînfricata era la egalitate cu omul-șacal. Însă aceasta a folosit un șiretlic. I-a distras atenția de la traseu pentru câteva secunde, dar a fost destul încât să câștige. Omul-șacal o lăsă să meargă mai departe, chiar dacă nu și-ar fi dorit. Mai merse ea un pic și dădu peste următoarea probă. Aici o aștepta un sfînx: o creatură de la șold în sus femeie cu colți și de la șolduri în jos trup de leoaică. Sfînxul spuse:

– Ai ajuns destul de departe, fetișcano. Dar acum să vedem dacă vei putea trece de mine. Iți voi spune o ghicitoare. Ghicești, trăiești, nu ghicești, nu trăiești. Ești pregătită pentru ghicitoare?

– Da, spuse ea.

– Un orb vede un iepure,

Un șchiop aleargă după el,

Și un mut strigă la un surd să îl prindă.

– Este...

Neînfricata mai auzise odată această ghicitoare, dar nu și-o amintea. Trebuia să se grăbească.

Sfinxul nu mai aștepta.

– Este... Știu! Este *minciuna*.

– Da... Acesta este răspunsul. Acum fugi până nu mă răzgândesc și te înfulec!

Neînfricata nu mai aștepta să i se spună de două ori. Fugi prin Pădurea Invidioasă, până ce ajunsese în inima acesteia. Acolo o aștepta chiar ea în persoană: o crăiasă frumoasă într-o rochie albă .

Dar se vedea cum invidia îi mocnea în ochi. Aceasta spuse:

– Văd că ai avut curajul să vii până aici pentru a salva Pădurea Drăguță. Dar va trebui să treci de mine mai întâi.

Și așa începu lupta dintre cele două. Neînfricata știa că, pentru a o învinge, trebuia să îi rupă toiagul în două. Nu era deloc ușor, pentru că nu se putea apropia mai mult, dar norocul era de partea ei. Pădurea Invidioasă s-a împiedicat de rochia ei. A fost destul pentru ca Neînfricata să îi rupă toiagul. Lipsită de puteri, Pădurea Invidioasă rămase acolo, pe jos. Tocmai de aceea nu îi plăceau Neînfricatei rochiile. Erau incomode și bune de nimic.

Ajunsă în Pădurea Drăguță cu cei doi tineri, Merișoara și Nucșor, a fost întâmpinată de locuitori ca un adevărat erou, cu flori, cu aur, cu de toate. După aceea, ajunsese chiar în fața Pădurii Drăguțe. Aceasta avea o rochie de un roz aprins. Avea un chip tânăr și încărcat de înțelepciune. Aceasta zise:

– Îți mulțumesc nespun pentru că ai salvat pe doi dintre locuitorii pădurii mele și chiar pe mine. Cum aș putea să îți mulțumesc?

– Deoarece sunteți regina *Celor Patru Păduri Mistice*, aș putea...

– Ai putea conduce Pădurea Invidioasă? Da, ai putea, deoarece ai curajul și înțelepciunea necesare. Acum du-te, draga mea!

Ajunsă în Pădurea Invidioasă, Neînfricata transformă pădurea cea murdară și poluată într-una frumoasă, îngrijită și imaculată. I-a dat numele de Pădurea Cinstită. Aceasta a domnit mulți ani, poate mai domnește și acum. Iar eu încălecai pe-o căpșună și vă spusei o minciună. Sau poate că nu...

ECO-UL PĂDURII

Păduraru Ștefania, clasa a VII-a D
Școala Gimnazială „George Călinescu” - Onești, udețul Bacău
Prof. Hahuie Monalisa

Era o zi frumoasă de primăvară. Eu și câinele meu am decis să facem o plimbare în pădure și să o explorăm. Soarele strălucea și natura cânta de fericire. Pădurea era atât de primitoare, parcă ne făcea loc să intrăm în ea. Nuanțele pastelate ale florilor și ale copacilor ne încântau privirile, parcă și Ben, câinele meu, le vedea.

Ne-am oprit într-un luminiș, razele soarelui ne mângâiau pielea. Ochii ne radiau de uimire. Păsările cântau ca într-o simfonie, iar iarba dansa parcă pe ritm în bătaia vântului.

Susurul apei era în armonie cu simfonia vioaie a păsărilor. Totul era foarte relaxant, dar ne-am gândit să explorăm toată pădurea.

Am ajuns într-un loc mai întunecat. Aici totul era plin de gunoaie, nu credeam că este adevărat. Pe cât de frumoasă era pădurea în unele locuri, pe atât de urâtă era în acest loc. Chiar și atmosfera era schimbată. Aici păsările nu cântau, iar susurul apei nu mai era unul lin, melodios. Era atât de zgomotos, încât îți crea o stare de neliniște, ușor inconfortabilă. Nuanțele pastelate parcă dispăruseră în această imagine tristă, lăsând loc nuanțelor cenușii, parcă cineva venise să șteargă frumusețea.

Ne-am îndepărtat de această parte a pădurii și ne-am oprit lângă un copac din apropierea unui luminiș pentru a ne odihni și pentru a putea continua drumeția dis-de-dimineată. Adormind, am avut un vis în care pădurea îmi cerea ajutorul. Îmi cerea să o curăț și să vorbesc cu primarul orașului să mă ajute să o salvăm. M-am trezit brusc și toată noaptea m-am gândit la visul meu. Dimineată l-am luat pe Ben și ne-am dus la primar să îi cerem ajutorul, lăsând drumeția pe altă dată.

Primarul a fost mai binevoitor decât aș fi crezut și a trimis ajutoare pentru a o curăța. Am început prin a tăia crengile uscate din partea întunecată a pădurii. Toți munceam și eram mulțumiți și mândri de ceea ce făceam. Am început să curățăm gunoaiele. Nu era deloc ușor deoarece era mult de muncă. Se făcuse seară, iar noi reușisem să readucem pădurea la forma ei inițială. Toți eram osteniți, dar fericiți pentru tot ce am reușit să facem. Am făcut un foc și ne am culcat sub cerul liber. Nu am putut dormi toată noaptea, doar am stat admirând stelele.

A doua zi, primarul împreună cu alți oameni ai primăriei, au pus pancarte cu amenințări de amendă peste tot în pădure, sperând că nimeni nu o să mai lase nici un ambalaj în pădure, oricât de mic ar fi el.

După această întâmplare am realizat cât de importantă este pădurea pentru noi și cât de bine

se lucrează în echipă. Pădurea este aurul verde al naturii, protejați-o cât de mult puteți și nu lăsați niciun ambalaj pe jos, oricât de mic ar fi el, pentru că acel ambalaj, în timp, afectează mai mult decât v-ați putea închipui.

FREAMĂTUL PĂDURII

Munteanu Daria, clasa a VII-a D

Școala Gimnazială „George Călinescu” - Onești, județul Bacău

Prof. Săbăreanu Lăcrimioara

Într-o zi de vară, în care soarele turna jar peste lume, împreună cu prietenii mei, am decis să mergem într-o mică excursie, la pădurea de lângă orașul nostru. De la depărtare i se vedea frumusețea, iar cu cât ne apropiam mai tare, deveneam din ce în ce mai încântați.

La poala pădurii, simțeam mirosul plantelor, vedeam multitudinea de flori multicolore, dar și veverițe, fluturi și multe alte viețuitoare ale pădurii. Noi toți am constatat că pădurea nu este doar o grupare de copaci sau o sursă de căldură, ci este un habitat pentru multe viețuitoare, un loc liniștitor, unde ne putem limpezi gândurile. Îmbogățirea aerului cu oxigen pe care o face pădurea este motivul pentru care noi trăim și ne putem bucura de ceea ce am făcut, facem și vom face. În câteva cuvinte, așa-numitul „aur verde” al României este un loc de basm.

Înaintând, am observat multe gunoaie, mulți copaci și multe crengi căzute, urme de foc și prin aceste lucruri mi-am dat seama cât de tristă e pădurea și că trebuie să fie ajutată.

– Oare ce s-a întâmplat aici? Întrebă o prietenă.

– Of, voi, oamenii, sunteți de vină! se auzi o voce.

Toți ne-am speriat foarte tare la auzul acestor cuvinte.

– Cine a vorbit? ne întrebam unii pe alții.

– Sunt eu, Mama Natură. Fiica mea, pădurea, vă oferă atât de multe lucruri: plante medicinale pentru a vă însănătoși, mâncare, material pentru încălzire, pentru construirea lucrurilor ce necesită mult lemn, dar și altele. Vrând să vă ajute pe toți, ea devine din ce în ce mai slăbită.

– Oh, nu! Are dreptate! Trebuie să facem ceva în legătură cu acest lucru!

– Defrișarea este din ce în ce mai întâlnită în această țară, dar și în întreaga lume. Acest lucru vă afectează, deoarece secetele sunt din ce în ce mai frecvente, s-au intensificat alunecările de teren, s-a creat pericolul dispariției unor specii de plante și animale, ne-a mai spus Mama Natură.

Rușinată și tristă, deoarece totul se întâmplă din cauza noastră, mi-am făcut curaj și am întrebat-o pe Mama Natură:

– Ce putem face să vă ajutăm?

– Voi trebuie să vă gândiți! mi-a răspuns ea.

– În primul rând, trebuie să convingem cât mai multă lume să apere pădurea. Fără motivare și convingere, oamenii vor continua să facă ceea ce au făcut până acum. Putem împărți mesaje locuitorilor, putem să postăm mesaje ecologice pe site-urile de socializare, care pot fi distribuite, să le vadă cât mai multă lume, am spus eu.

Prieteni mei au venit și cu alte idei:

– Putem să plantăm cât mai mulți copaci în locul celor tăiați!

– Putem să ne adunăm și să strângem gunoaiele!

– Mă bucur că mai sunt oameni cărora le pasă, care încercă să facă un bine, ne spune Mama Natură. Văzându-vă, lumea sigur va lua exemplul vostru și așa fiica mea se va însănătoși. Orice gest, cât de mic ar fi, o ajută. Vă mulțumesc mult!

IUBIȚI NATURA!

Leca Mihai-Alexandru, clasa III-a B
Școala Gimnazială „George Călinescu” – Onești, județul Bacău
Înv. Pop Elena

Animale, copaci, flori... cuvinte frumoase ce te poartă cu gândul în lumea minunată a basmului, unde orice este posibil.

Auzim aproape în fiecare zi vorbindu-se despre poluare. Ea afectează natura. Stratul de ozon s-a subțiat și nu mai protejează așa de bine pământul de razele fierbinți ale soarelui. Vara este caniculă mare! Bunica mi-a povestit că pe timpul verii nu era atât de cald înainte, iarna ningea începând cu luna decembrie, iar primăvara sosea cu alai de păsărele și ghiocei, în luna martie.

Apele sunt poluate de fabrici. Peștii morți plutesc deseori și dacă nu sunt adunați repede, miroase urât pe malul apelor. Și când te gândești cât de plăcută și reconfortantă este o plimbare dimineața sau seara pe malul apelor!

Copacii poartă deseori numele multor trecători. Unii au avut nevoie de peste 20 de ani ca să se ridice drepti în calea vânturilor. Dacă s-ar gândi câteva clipe cel ce-și scrie numele pe scoarța copacilor cum ar fi ca cineva să-i facă la fel, poate ar planta măcar o singură dată un pomișor.

Planeta noastră are nevoie de ajutor într-un domeniu: curățenia.

Izvoarele limpezi ce susură lin, căprioarele vesele ce-și caută hrană, privighetoarea, floarea-de-colț și toate celelalte plante și viețuitoare ar mai fi bucurii pentru noi dacă poluarea va continua

să distrugă atmosfera?

Trebuie să colectăm deșeurile, să adunăm hârtiile și bidoanele aruncate pretutindeni, să îngrijim florile și copacii!

Să ne purtăm cu natura în așa fel cum s-ar purta ea cu noi, dacă ar fi posibil!

Nu este greu, iubiți natura!

FETIȚA CU PĂRUL VERDE

Andreea Goldan, clasa a VI-a A

Școala Gimnazială „George Călinescu”- Onești, județul Bacău

Prof. Ivan Valentina

S-a născut acum o mie de ani, când regina Soare ce domnea peste regatul Fauna și Flora s-a îndrăgostit de regele Fabian, conducătorul Marsiliei.

La împlinirea vârstei de 17 ani, aceasta a aflat că este nemuritoare; aflând totodată și regatul Marsilia, aceasta a fost pusă în pericol. Regina Soare a ordonat vrăjitorului regal să-i șteargă memoria și să plece cu ea undeva departe de ei.

Într-un final, în anul 1042, i-au fost lămurite toate întrebările referitoare la trecutul ei. Supărată fiind, ea fuge în pădure, unde observă până-n ziua de azi schimbările cu care are de-a face lumea. Observă cum oamenii poluează natura cu toate mecanismele lor, cum copacii se răresc, cum iarba nu mai crește. Știe în adâncul sufletului ei că aude șoapta pădurii ce o roagă neîncetat să îi ajute.

Încă nu și-a descoperit darul.

Când împlinise 1000 de ani, darul ar fi trebuit să fie în posesia ei, dar nu a fost. Aștepta cu sufletul la gură împreună cu copacii, iarba și florile. Iubea să fie alintată de toate animalele pădurii și știa că și ele așteaptă împreună cu ea.

Pe 17 martie – sigur că ținea cont de zile, luni și ani – în pădurea în care ea locuia, își face apariția un om. Un om mare, îmbrăcat în portocaliu, cu o chestie de metal în mână. Era un fierăstrău și ea știa ce vrea el să facă cu el. Să-i omoare prietenii.

Nici măcar nu a stat pe gânduri când s-a ridicat în picioare și a fugit spre el, însă omul o oprește și o anunță că e periculos să stea prin preajmă. Se împinge în el, însă o dă la o parte. Îi trage un pumn, nu are forță. Încearcă să-l lovească cu picioarele. El spune că va suna poliția.

Atunci se așază în genunchi plângând, însă el, omul cu inimă de piatră, nu se încumetă și îi face un semn prietenului, care bagă ceva în priză.

Fierăstrăul pornește și un țuit infernal i se aude fetei în țeastă. Începe să țipe, și să țipe, până când țipătul ei acoperă sunetul fierăstrăului. Țipă atât de tare, încât oamenii cu uniforme portocalii fug mâncând pământul.

Fata cu părul verde se oprește din țipat. E bucuroasă că și-a descoperit darul și și-a putut ajuta prietenii. Pentru că acum știa că era de datoria ei să protejeze natura. Însă nu putea face totul singură, așa că a înființat Grupul Verde Ce Protejează Natura.

Vrei și tu să faci parte din el? Să-ți ajuți prietenii-copaci? Să lupți împreună cu fata cu părul verde împotriva oamenilor în uniforme portocalii?

Eu aș face-o din toată inima și dacă pot eu, sigur vei putea și tu!

ECO-UL PĂDURII

Stroi Sergiu, clasa a VIII-a C

Școala Gimnazială „George Călinescu” - Onești, județul Bacău

Prof. Săbăreanu Lăcrimioara

Felul în care oamenii defrișează copacii, distrugând tot ce este viu și tot ce își are drept locuință, forțează pădurea să ceară ajutor. În zilele noastre, pădurea și-a pierdut cu adevărat importanța, oamenii nu o mai consideră cea mai importantă sursă de oxigen, care asigură viața pe Pământ. Acestora nu le mai pasă de faptul că fără pădure, adică fără oxigen, noi nu am mai exista, defrișând cât mai mult posibil pentru a-și îndeplini scopurile economice.

Pădurea cere ajutor pe zi ce trece, însă doar un număr limitat de persoane înțelege acest mesaj, ajutând-o, plantând puieți sau curățând-o de toate deșeurile care îi fac rău, acestea fiind lăsate tot de oameni.

Când mă gândesc la pădure, mă gândesc la tristețe, supărare și amărăciune, deoarece aceasta este ca o mamă, oferindu-ne cel mai de preț lucru, fără de care existența noastră nu ar fi posibilă. Relația dintre om și copac este una foarte prețioasă, ca o „afacere”, în sensul că aceasta ne oferă oxigen în schimbul a ceea ce expirăm, adică dioxidul de carbon cu care aceasta se hrănește zilnic, precum noi cu oxigen. Oamenii ar trebui să facă ceva în privința pădurii, să o ajute deoarece e ca o mamă, iar nimănui nu-i place să-și vadă mama murind sau dispărând cât mai devreme, pe când aceasta ar trebui să fie veșnică.

În concluzie, pădurea are nevoie de ajutor din partea noastră, așa cum și ea ne ajută pe noi în fiecare zi, până când nici noi și nici pădurea nu vom mai fi.

MONȘTRII DISTRUGĂTORI

Matei Daria-Ioana, clasa a VI-a A

Școala Gimnazială „George Călinescu”- Onești, județul. Bacău

Prof. Ivan Valentina

Era o după-amiază fierbinte de vară, pe care plănuiam să o petrec în pădure, alături de adierea jucăușă a vântului și de trilurile melodioase ale pasărilor măiestre, fotografiind frumusețile naturii.

Am mers cu bicicleta până la marginea pădurii, loc unde m-am oprit derutată din cauza zgomotului infernal ce răsuna în toată pădurea. Am lăsat îngrijorată bicicleta lângă trunchiul unui tei, urmărind șirul de veverițe speriate.

Am fost oripilată de ceea ce am văzut. Niște pădurari tăiau nemiloși trunchiurile a zeci de molizi tineri, lucru ce îmi rupse inima. Voiam să acționez, dar îmi era mult prea frică, așa că am rămas pe loc, așteptând momentul propice.

Cum priveam spre masacrul unuia din locurile mele preferate din pădure, am putut simți o adiere răcoroasă ce îmi trecea pe la picioare și am auzit o voce depărtată și tremurândă cum mă striga pe nume.

Am urmărit vocea până într-un desiș parcă neatins de piciorul omului, împrajuit de o ceață stranie. Am putut observa o creatură transcendentă, cu ochi sticloși, verzi, cum mă privea dintre hățișuri. Am încercat să mă apropiu, dar aceasta a început să fugă, iar eu, curioasă, am urmărit-o.

Am alergat atât de mult, încât în luminișul unde am ajuns nici nu se mai auzea huruiala groaznică a aparatelor electrice folosite de pădurari. Când m-am apropiat, creatura abia își mai trăgea sufletul lângă un pârâiaș. Aceasta își întoarse capul spre mine și avu o expresie speriată pe față din clipa când mă văzu:

– Nu mă răni, monstru distrugător! spuse aceasta pe un ton plângăcios.

M-am uitat confuză la ea și i-am răspuns:

– Nu te voi răni. Nu sunt ca acei pădurari ce vor să distrugă pădurea! am spus eu hotărâtă, întinzându-i mâna pentru a-i arăta că nu are de ce să se îngrijoreze.

– Oh, slavă Domnului că există și oameni ce nu vor să ne rănească pe noi, creaturile luminișului, și nici să ne distrugă singura noastră casă, pădurea! spuse aceasta puțin mai liniștită și cu un zâmbet cald pe buze. Eu sunt Lina, nimfa pădurii. Tu cine ești?

– Sunt Daria, un fotograf în devenire ce iubește pădurea și animalele adăpostite aici.

Nimfa îmi zâmbi, dându-mi senzația că este mândră de mine, fiindcă știu să prețuiesc natura, dar, când liniștea luminișului fu din nou spulberată, privirea sa exprimă teroare.

– O, nu! Monștrii distrugători se pregătesc să taie și partea asta de pădure! Trebuie să-i oprim! spuse aceasta.

– Avem nevoie de ajutor! am spus eu foarte repede, fugind spre locul unde mi-am lăsat bicicleta.

Am urcat rapid în șa și m-am îndreptat spre casă, spunând tuturor despre ceea ce se întâmpla. Unii au înțeles și au plecat imediat spre pădure pentru a forma o echipă mare cu scopul de a-i opri pe defrișători, dar alții pur și simplu m-au ignorat.

Tu din ce echipă alegi să fii? Cea a ignoranților sau cea a apărătorilor naturii? Aliază-te cu mine și ajută-mă să-i opresc pe monștrii distrugători!

DACĂ AȘ FI ...

Botezatu Lucas-Andrei, clasa a III-a B
Școala Gimnazială „George Călinescu” – Onești, județul Bacău
Înv. Pop Elena

Dacă aș fi o căprioară, mi-aș dori să îmi petrec existența într-o pădure curată, în care animalele trăiesc în armonie, pace și înțelegere indiferent de specia din care fac parte. Aș vrea să fiu prieten cu toți locuitorii pădurii și să pot povesti întâmplări animalelor care nu pot urca pe culmile cele mai înalte, așa ca mine.

Dacă aș fi o căprioară, le-aș lua în spatele meu pe acele animale care nu pot alerga atât de iute ca mine și le-aș duce la o destinație dorită de acestea. Aș avea grijă să nu calc insectele în fuga mea, atunci când ochii lupului lucesc în întuneric. Sau poate aș reuși să conving oamenii să se apropie de lupi, să-i ia la ei acasă, să-i hrănească și să-i domesticească, pentru ca niciun iepuraș sau alte căprioare să nu mai fie sfâșiate de colții lor fioroși.

Dacă aș fi o căprioară, aș duce copiii în locuri în care sunt plante bune pentru vindecarea multor boli. Le-aș arăta acele locuri în care doar eu și suratele mele ajungem și i-aș ajuta să le culeagă, apoi le-aș prezenta o poiană cu flori numai de mine cunoscute.

Dacă aș fi o căprioară, aș încerca să fac fapte bune în fiecare zi.

„A înțelege natura înseamnă a înțelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii, atât de amenințată azi, înseamnă a contribui la fericirea omenirii.”

FREAMĂTUL PĂDURII

Manolache Maria Daria, clasa VI-a A

Școala Gimnazială „George Călinescu”- Onești, județul Bacău

Prof. Ivan Valentina

Este o nouă zi călduroasă de vară. Soarele împarte tuturor razele lui prietenoase și plăcute, spulberând toți norii de pe cer. Astăzi merg cu familia la pădure.

Pe drum am văzut mulți oameni care făceau mizerie și foc în zone neamenajate. Am ajuns la locul amenajat și ne-am așezat. Lângă noi erau niște oameni care făceau foc prea aproape de un pom, aruncau ambalajele pe jos și spălau mașina în râu.

Nemaisuportând, m-am dus să mă plimb. Deodată aud un plânset. Mă uit în spate și văd două panseluțe, una roșie ca sângele și alta galbenă ca spicele de grâu în iulie, jelindu-se. Le întreb:

– De ce plângeți?

– Tu ne poți auzi?

– Da. Nu știi cum, dar vă pot înțelege.

– Ei bine, plângem deoarece oamenii poluează natura! Plantele și animalele nu mai pot rezista, spuse panseluța roșie.

– Da, nu se mai poate! Săracii copaci pot lua numaidecât foc, peștii se otrăvesc din cauza deșeurilor aruncate, animalele nu mai au ce mânca, spuse cealaltă.

– Știu, nici mie nu îmi place, dar eu ce aș putea să fac? Sunt doar un copil!

Atunci o lumină puternică apărură și dintr-o răchită veche ieși o zână cu o rochie albă ca spuma laptelui, cu părul blond ca floarea-soarelui, cu ochii albaștri ca cerul senin. Pe cap purta o coroană formată din ramuri înverzite și flori. Când a văzut-o, toată pădurea s-a aplecat în fața ei.

– Nu te subestima! Uneori cei mici pot face lucruri marețe! Eu sunt Zâna acestei păduri și m-am săturat să mai văd cum prietenii mei suferă!

– Dar cum aș putea să schimb asta?

– Ai putea să spui oamenilor să nu mai taie pădurile, să nu le mai polueze și să nu mai vâneze excesiv animalele!

– Da, aveți dreptate! În plus, pădurea aduce atât de mult bine oamenilor: ne oferă aer curat, putem să ne relaxăm aici și să petrecem timp frumos cu familia și prietenii.

Deodată aud o voce:

– Daria, unde ești?

Îmi iau la revedere de la prietenii mei minunați și plec promițându-le că voi schimba ceva!

Le povestesc părinților și luăm măsuri: le spunem oamenilor să își strângă gunoaiile și să nu mai

polueze natura. În plus, am mers la primărie și părinții mei au semnat o petiție prin care oamenii care aruncă gunoaie, fac foc în locuri neamenajate, taie copacii sau vânează animalele să fie amendați și obligați să își strângă gunoiul.

Oamenii ar trebui să înțeleagă cât de importantă e pădurea pentru noi și ce s-ar întâmpla dacă nu ar fi ea. De aceea noi ar trebui să ducem o viață cât mai ECO.

Pădurea este prietena noastră și trebuie să o protejăm!

STRIGĂTE DE AJUTOR

Panchea Bianca-Mihaela, clasa a VI-a A
Școala Gimnazială „George Călinescu”- Onești, județul Bacău

Prof. Ivan Valentina

Era un weekend liniștit. După o săptămână foarte grea de școală am ales să mă destind puțin. Vremea era numai bună de o drumeție. Eu am propus să plec într-o drumeție împreună cu familia mea prin pădure.

Toată lumea știe că pădurea este un loc magic. Am luat-o pe cărarea ce ducea spre izvor. Frunzișul copacilor se rărea văzând cu ochii. Sub tălpile mele se auzeau foșnituri ale frunzelor uscate de toamnă.

Codrul s-a dezbrăcat și de frig tremură, căci și-a pierdut coroana cea de aur. Odată cu venirea serii și frigul se lăsa. Am decis să o luăm pe drum la vale. Ajunsesem într-o zonă în care erau puțini copaci. Ne-am așezat lângă un fag și mă întrebam: Unde au dispărut copacii? Dar eu răspuns nu găseam.

Dintr-o parte a pădurii se auzea un strigăt de ajutor. Am crezut că este un om. Am ajuns la locul de unde se auzea strigătul. Am rămas foarte uimită. Un stejar plângea amar. Lângă el un om cu un fierăstrău în mână. Îmi dădusem seama ce avea de gând să facă omul. L-am oprit pe acel om pentru ceva timp. Am putut vorbi cu stejarul. L-am întrebat:

– De ce strigi după ajutor?

– O să plec de aici pentru totdeauna!

– Despre ce vorbești?

– În câteva clipe voi dispărea și eu ca toți prietenii mei. Astăzi, mai aproape toți au pierit. De aceea acest loc este așa de pustiu.

L-am strigat pe tatăl meu. El fiind pădurar, a interzis defrișările. Acel om a înțeles că și copacii au suflet. Tatăl meu a fost eroul acelei zile.

FRUMUȘEA PĂDURII

Rizac Denise, clasa a V-a

Școala Gimnazială Nr. 1 Vârfu Câmpului, județul Botoșani

Prof. Sofronie Iuliana

Primăvara a sosit.

Primii ghiociei ies de sub mantia alba a iernii. Soarele răsare cu razele calde de sub norii care au vegheat întreaga iarnă. Pârâul limpede ca un cristal a început a curge din nou, a străbate munții cu brazii amețitor de înalți. Prin păduri este o negrăita și tainică fericire. După ce roua cea limpede s-a uscat,

a început a se auzi un dumnezeiesc concert susținut de locuitorii zburători ai pădurii. Cântăreții cățărați pe crengile copacilor cu florile lor înmiresmate zugrăveau parcă ireal pădurea.

Dimineața, în rouă se oglindește întreg ținutul. Adierea răcoroasă a vântului leagănă frunzele cuminți ale pomilor. Razele soarelui spintecă văzduhul cu o adiere blândă. Pădurea cu minunata ei floare albastră, cu scobiturile din trunchiurile albe ale copacilor, a revenit la o nouă viață.

Veverițele aleargă după câteva ghinde, albinele și fluturii zboară din floare-n floare, buburuzele dansează pe cântecul vrăbiuțelor care dau culoare și grai pădurii, deasupra veghează un vultur cu un zbor îndrăzneț, în așteptarea prăzii. Din lacuri și râuri, peștii dezmoțiți încep a face diverse acrobații prin apa încă rece și limpede. Albastrul clar al cerului luminează cu putere întreaga natură.

O zi de primăvară alături de pădurea minunată te face să trăiești momente fantastice, să intri într-o atmosferă demnă de un basm. Pădurea este un loc foarte frumos, cu mulți copaci... cu multe păsări... În pădure zi de zi auzi triluri de mierle care umplu pădurea cu al lor glas încântător, vezi mulți doctori ai pădurii care lucrează din greu să curețe copacii, turturelele se adună și țin un concert ce îți încântă auzul. Copacii cei deși alcătuiesc o boltă verde ca smaraldul deasupra pământului păduratic. Vezi animale fugind prin codru, vulpi, căprioare, iepurași, iar în noapte se poate auzi urlatul unui lup singuratic. Ascunse printre ierburi, după copaci, sunt mii de ciupercuțe cu pălărioare de toate culorile, una mai frumoasă ca alta, așteptând parcă să fie culese. Pe margini sunt tufișuri cu mure, coacăze sau afine care te îmbie cu mirosul și aspectul lor, iar în momentul în care guști una, nu te mai poți opri.

Așa este pădurea: o frumusețe de nedescris lăsată nouă pe pământ pentru a ne bucura și veseli. Este așa de fermecătoare, încât nu ai mai vrea să o părăsești.

UN OM SCHIMBĂ LUMEA

Pîslă Georgiana, clasa a VII-a D
Școala „George Călinescu” – Onești, județul. Bacău
Prof. Hahuie Monalisa

Pădurea e un mediu magic. Ea este controlată de o ființă foarte blândă și prietenoasă numită Mama Pădurii. Ea era pentru mine exact ca o prietenă foarte bună, vorbeam cu ea, o iubeam și protejăm mereu pădurea deoarece știam că o afectează și o doare când oamenii o umilesc. Ea avea părul creat din milioanele de coroane ale copacilor. Toate viețuitoarele pădurii se ascundeau în ochii ei de un albastru senin ca al unei flori veșnic vii, razele soarelui cădeau pe fața ei luminoasă ca o pulbere de aur, iar râurile erau șirurile nesfârșite de lacrimi care îi brăzdau fața când era tristă.

În vream aceea, pe când eram un copil de numai 8 anișori, Mama Pădurii era veselă tot timpul, fiindcă toți oamenii din lume plantau zilnic măcar câte un copac, îmbogățindu-i părul parcă desprins din basme cu alte milioane de „fire”. Animalele erau și ele vesele deoarece nimeni nu le distrugea habitatul și nu erau vâdate sau flămânde niciodată.

Era lumea perfectă, mediul în care îmi doream să trăiesc veșnic, nu doream să-mi părăsesc cea mai bună prietenă, dar... anii trecură și eu trebuia să mă mut într-un oraș în care nu exista cea pădure veselă și veșnic îngrijită și iubită. În acel oraș exista o altă față a Mamei Pădurii. Râurile infinite de lacrimi săpau șanțuri adânci pe fața ei. Ochii aveau o culoare cenușie și lipsită de viață, deoarece animalele dispăruseră din habitatul lor din cauză că erau vâdate. Părul era foarte scurt, deoarece mii de copaci erau tăiați zilnic, defrișarea fiind o activitate normală pentru oamenii din acea zonă.

Cele două perioade din viața mea erau parcă din lumi diferite și total opuse. M-am revoltat foarte tare și am luat decizia să le prezint oamenilor numeroasele avantaje care apar în urma protejării pădurii, scriind un articol și publicându-l în ziarul orașului. Le-am explicat oamenilor că din cauza pădurii s-a întârziat producerea eroziunilor și alunecările de teren erau prevenite din cauza rădăcinilor de copaci din păduri, dar și că efectiv le pot lungi perioada de viață deoarece purifică atmosfera, dând oxigenul fără de care nu am putea trăi.

La un moment dat, am fost contactată de o agenție care s-a angajat să protejeze și să replanteze toate pădurile afectate din România. În acea agenție erau implicați 200.000 de oameni. M-am bucurat foarte tare că prietena mea, Mama Pădurii, este din nou fericită.

Rolul nostru asupra lumii e sentțial, așa că trebuie să protejăm natura, mai ales ca Mama Pădurii ne aduce multe beneficii și este dispusă să ne fie prietenă mereu. Eu iubesc natura și sunt foarte fericită că am reușit să fac oamenii să o iubească din nou.

PĂDUREA, FRUMOSUL SUFLETULUI

Niște Catherine, clasa a VIII-a D
Școala Gimnazială „George Călinescu”- Onești, județul Bacău
Prof. Săbăreanu Lăcrimioara

Pădurea este un tablou mirific al trecutului, al prezentului și al viitorului, o cale spre viață, spre liniște sufletească care impresionează etern. Silabisirea cucului în copacii veșnici, urlatul lupilor la rondelul lunii, cerbul fermecat plimbându-se printre tufișuri și florile înlăcrimate de rouă impresionează ochiul și sufletul trecătorului.

Fascinantul codru care ne primește ca o carte deschisă, plină de magie, ne face să tremurăm, dar asta nu ne oprește să-i luăm, rând pe rând, bogăția și farmecul care ne protejează oferindu-ne oxigen și ajutându-ne să trăim prin intermediul resurselor pe care ni le oferă.

Frumoasa și îndrăgita pădure a fost ca o mamă pentru noi, întrucât ne-a protejat în bătăliile aprige, împiedicându-i pe contopitori și fredonând cele mai frumoase cântări prin intermediul păsărilor măiastre.

Mergeam prin pădure și meditam asupra faptului ca bunătatea pădurii este răsplătită prin deșeuri aruncate, prin tăierea arborilor și prin distrugerea treptată a armoniei animalelor sălbatice. Pășeam pe poteca prăfuită și mă gândeam la remedierea acestui fenomen distrugător care ne distruge și propria noastră sănătate.

Iubesc pădurea deoarece face parte din om, este plină de povești misterioase și poartă cu ea cele mai frumoase specii de animale și de plante.

Călătorind în codrul imens, m-am întâlnit întâmplător cu Zâna Pădurilor care avea o privire blândă și o frumusețe de nedescris în cuvinte. Aceasta m-a privit zâmbind și mi-a relatat cele mai frumoase povești despre natură și mai ales despre rolul pe care generația aceasta îl avem în refacerea mediului și în sprijinul planetei. Acele vorbe m-au impresionat și m-au ajutat să-mi găsesc un plan în protejarea mediului în care trăim, reușind în acea zi să-mi conving prietenii în legătură cu plantarea copăceilor în locurile care au lipsuri și în curățarea râurilor din jurul ei.

Iubirea pentru natură trebuie să provină din interior, să fie prezentă constant și să fie dovedită prin măsurile de intervenție asupra protecției mediului. Pădurea reprezintă plămânul planetei, plantarea copacilor ne ajută să supraviețuim, iar curățarea mediului ne provoacă să trăim într-un mediu sănătos. Cadrul natural nu poate fi descris în cuvinte, deoarece este altarul sufletului omenesc, în care acesta se regăsește ori de câte ori este dezamăgit de propriile sentimente și găsește alinare. Este o cale spre speranță, spre meditație asupra problemelor zilnice și spre regăsirea interiorului. Căprioarele înlăcrimate trecând prin codru ne oferă sensibilitate, lupii ne oferă putere

alături de falnicii stejari, aricii ne învață să ne retragem din conflicte, iar păsările ne relaxează cu frumos.

Asta am învățat eu din vegetația și fauna pădurii, întrucât Zâna Pădurilor m-a îndemnat să prețuiesc mediul înconjurător cât și pădurea care prezintă o importanță deosebită pentru înfrumusețarea peisajului.

De multă vreme se consideră că pădurea este cea mai frumoasă podoabă a pământului. Ea face măreția munților și veselia câmpiei. Un câmp fără arbori este un pustiu mort, fără viață, iar călătorul care străbate un asemenea câmp pierde orice dispoziție de veselie și devine tăcut și plictisit.

Codrul i-a inspirat pe mulți scriitori și poeți, iar acest fapt ne demonstrează prețuirea și dorința de statornicie a lui.

Pădurea are rolul de a opri inundațiile, de a oferi sănătate locuitorilor din împrejurimi, cât și de a menține animalele sălbatice departe de locuințele oamenilor, împiedică alunecările de teren și are rol terapeutic asupra psihicului nostru.

În concluzie, trebuie să învățăm noi și să-i învățăm și pe alții să protejeze natura, în special pădurile, care ne asigură viața pe pământ, căci în acest fel ne protejăm pe noi și asigurăm viața și generațiilor următoare și trebuie să auzim ecoul pădurii în fiecare zi, deoarece aceasta ne cheamă să o protejăm și să o iubim veșnic.

LACRIMILE VERZI ALE PĂDURII—ECO-UL PĂDURII

Hîrjanu Andreea-Vanesa, clasa a VII-a D

Școala Gimnazială „George Călinescu” - Onești, județul Bacău

Prof. Hahuie Monalisa

Cu toții am auzit măcar o dată în viața noastră cuvântul „pădure”, însă nu mulți știm ce înseamnă cu adevărat. Desigur, putem privi pădurea din diferite perspective: unii cred ca pădurea este bună doar pentru lemnul pe care îl deține, alții cred ca pădurea este un loc perfect pentru relaxare, iar ceilalți cred ca pădurea este un loc sacru, de unde inspirăm aer curat și ne eliberăm de toxinele acumulate din sate sau orașe.

În DEX, pădurea este definită ca fiind o întindere mare de teren acoperită cu arbuști, copaci și alte specii, însă eu văd pădurea ca fiind cel mai frumos lucru ce poate exista pe Terra. Iarna, totul este alb, feeric, fabulos, simți că este un peisaj de poveste, așa cum ne imaginăm descrierile făcute de cei mai buni autori din toate timpurile. Primăvara, aceasta înverzește toată, iar mireasma florilor

de cireș sălbatic ne bucură nasul, într-un fel sau altul. Vara, florile copacilor ne părăsesc, însă senzația de proaspăt ne acaparează, făcându-ne să ne simțim mai frumoși și mai curați. Toamna, însă, totul devine uscat și trist, pădurea nu mai are strălucire, copacii nu mai au vlagă, iarba se simte neînsuflețită, iar toate momentele sale de bucurie dispar.

Toată frumusețea sa dispare atunci când ne amintim cât de tristă devine pădurea când copacii săi, care îi sunt ca niște copii, sunt tăiați și „furați” de la ea. Este tristă atunci când toată lumea își aruncă resturile în apele sale. Este tristă atunci când animalele sale sunt obligate să trăiască în mizerie. De asemenea, este tristă când nimeni nu o respectă, însă ea nu se poate impune nimănui, se simte ca și cum ne-ar fi inferioară, ca și cum nu ar avea nimic de spus. Știm și noi, oamenii, că nu ne simțim bine atunci când nimeni nu ne ascultă sau atunci când cineva ne rănește și nu avem pe nimeni care să ne ajute. Partea cea mai tristă este că ne vom da seama că avem nevoie de ea când nu va mai exista. Mulți dintre noi s-ar oferi să o ajute, să îi aducă fiii și fiicele înapoi, să îi ajute apele să curgă sănătoase, însă și noi suntem inferiori celor puternici, precum ea. Mulți propunem idei de salvare precum: pentru fiecare copac tăiat se vor planta doi sau câțiva voluntari să supravegheze câteva ore pădurea ca nimeni să nu își arunce gunoaiile pe teritoriul ei.

Pădurea este atât de bună cu noi, niciodată nu ne jignește, din contră, ea ne iubește, însă noi nu îi oferim iubirea de care are nevoie. Ea se aseamănă foarte bine cu un copil: are nevoie de dragoste, atenție, are nevoie de cineva care să aibă grija de ea, să o răsfete și să o strângă în brațe de fiecare dată când când simte că vrea să dea drumul lacrimilor să curgă pe obrazul său verde. Nu sunt mulți cărora le pasă de ea. Nu sunt mulți care înțeleg cu adevărat durerea pe care ea o suportă. Nu sunt mulți care o răsfată așa cum părinții ne răsfată pe noi.

Tărâmul verde ne avertizează în fiecare zi că trebuie să avem grijă de el. Ne transmite mereu mesaje că se simte secăt de puteri, dar noi nu facem nimic în această privință. Energia pe care ne-o inspiră nu se compară cu niciun fel de cafea, de asemenea, nu se compară nici cu o multitudine de ore de somn. Pădurea este unică, ea este specială, dar noi nu o facem să se simtă așa, ci mai degrabă o facem să se simtă urâtă și nefolositoare. Vietățile pe care le găzduiește vor rămâne fără casă în curând dacă noi nu îngrijim pădurea așa cum trebuie. Dacă stăm să ne gândim, aproape toate vietățile din pădure au un rol pe acest pământ, însă au nevoie și de o casă pentru a-și îndeplini rolul în viață.

Eu cred că nimic nu este mai frumos decât o noapte petrecută în pădure, cu un cer senin și cu o persoană dragă ție. Felul în care apa se aude curgând, cum vântul adie ușor pe lângă frunze, cum cântecul greierașilor se aude îmfundat în largul tărâmului verde mă face să mă simt bine, în siguranță. Sincer, eu nu înțeleg de ce oamenilor le place așa de mult să polueze. Nu înțeleg satisfacția pe care le-o aduce acest fapt. Mi se pare un gest mizerabil, o lipsă de respect față de pădure. Din nefericire, nouă nu ne pasă. Lumea taie copacii fără să se gândească la faptul că

frunzele lor adună gazele toxice și elimină oxigen, vital pentru oameni. Acționăm fără să gândim, iar nimeni nu poate contrazice această afirmație. Unii dintre noi vrem să aducem pădurea la viața sa de altă dată, însă fără ajutorul unor autorități nu putem face nimic. În schimb, risipim foarte mult lemn, poate chiar îl aruncăm la gunoi, însă el poate fi refolosit pentru diverse decorațiuni, poate chiar pentru piese de mobilier.

În concluzie, trebuie să avem grijă de pădure, să o iubim și să o îngrijim așa cum știm noi mai bine. Trebuie să îi păstrăm frumusețea și strălucirea și pentru generațiile viitoare, care, de asemenea, vor avea nevoie de oxigenul pe care aceasta îl emană.